

VISUL UNEI NOPTI DE VARĂ de William Shakespeare. Traducerea: Dan Grigorescu ● **TEATRUL „TOMA CARAGIU“ DIN PLOIEȘTI** ● Data reprezentației: 18 martie 1995 ● Regia și ilustrația muzicală: Vasile Nedelcu ● Decorul: Daniel Răduță ● Costumele: Anca Răduță ● Dans și mișcare: Mălina Andrei ● Distribuția: Corneliu Revent (Theseu), Dumitru Palade (Egeu), Dragoș Stemate (Lysander), Ionuț Antonie (Demetrius), Fabian Gavriluțiu (Philostrat), Alexandru Pandele (Gutuie), Marian Despina (Blându), Mihai Coadă (Fundulea), Ilie Galea (Flaut), Lucian David (Botșor), Carmen Ciorcilă (Hypolita), Oxana Moravec, Bogdana Darie (Helena), Delia Nartea (Hermia), Andrei Zaharescu (Oberon), Raluca Zamfirescu (Titania), Silvia Codreanu (Puck), Bogdana Darie, Oxana Moravec (Bob de muștar), Luminița Nouri (Fir de păianjen), Loredana Alexandrescu (Măzărache).

Numeroaselor puneri în scenă ale **Visului...** shakespearean, realizate în ultimii ani la noi de regizori importanți, ca Liviu Ciulei, Tompa Gábor, Alexandru Darie, li se adaugă acum una datorată unui tânăr regizor, încă student: Vasile Nedelcu. Spectacolul Teatrului „Toma Caragiu“ din Ploiești este rezultatul unei îndelungate gândiri a acestui viitor regizor, care, obsedat de complexitatea temelor și soluțiilor propuse de inepuizabila fantezie shakespeareană, a făcut mai întâi un exercițiu-examen de regie în anul III, dezvoltându-l apoi într-un spectacol al studioului Casandra al ATF, pentru a-și împlini acum demersul prin colaborarea cu o trupă profesionistă.

Nu cunosc primele etape ale acestui travaliu. Ceea ce am văzut la Ploiești dezvăluie o reală capacitate de construcție a unui spectacol, coerent și, totodată, viu și colorat, într-o sinteză care s-ar putea numi „ideea de teatru“, sau, mai exact, folosind chiar adagiul shakespearean „lumea toată e o scenă“.

Ideea de teatru ne este de la început sugerată de scenografia lui Daniel Răduță, care a structurat spațiul scenic sub un arc de proscenium, în mai multe planuri pe orizontală, delimitate de cortine ce se ridică și se coboară succesiv, în culori variate –

albă, roșie, albastră, neagră –, dar și pe verticală, aici delimitarea fiind făcută de un ingenios balansoar, ce ia cu el și trimite în adâncuri, prin alunecarea ca pe un tobogan, personajele în stare de vis erotic. Costumele Ancăi Răduță subliniază aceeași idee de teatru, purtând totodată marca epocii contemporane, de la fracul alb al lui Theseu (care poartă și coroană), până la minijupa și colanții negri ai Hermiei sau la toaletele vapoaroase și pălăriile cu boruri largi și bogat ornamentate ale zânelor, combinațiile de linii și culori fiind plăcute ochiului. Mișcarea e bogată, dansantă și grațioasă pe alocuri, violentă și rapidă alteori – asistăm chiar la un duel al lui Theseu cu Hypolita, războinica regină a amazoanelor –, ajungând la bătaie în toată legea în cadrul amoros al tinerilor. Coregrafia Mălinei Andrei a trecut cu bine examenul expresivității, ca și muzica, bine aleasă de regizor și incorporată organic spectacolului, pentru a sugera stările de vis sau de trezie, izbucnirile de patimă sau poezia lumii pădurii, creând suportul ritmic necesar dansurilor și mișcării.

Jocul cortinelor dezvăluie succesiv lumile ce se interferează în spectacol – lumea somptuoasă a curții, lumea feerică a pădurii, lumea pătimașă a tinerilor, lumea simplă și naivă a meșterilor care se joacă de-a teatrul. Pentru că, în acest convențional teatru al lumii în care toți se iau în serios și își trăiesc cu sinceritate sentimentele, trecând apoi, ca spectatori, în fosa de orchestră, singurii care „fac teatru“ sunt meșterii, mimând cu stângăcie pasiuni arzătoare și parodiind cu candoare stilul emfatic al vechilor reprezentații. Acestea sunt, de altfel, scenele cele mai vesele din spectacol. Actorii au simțit succesul și s-au lăsat furați de plăcerea improvizăției, lungind partitura și scăzând ritmul. La fel s-a întâmplat și cu interpreții tinerilor, care, „ambalându-se“ în scenele de bătaie, le-au lungit peste măsura impusă de ritmul și de echilibrul spectacolului, asupra căruia plutește un abur de erotism exacerbat.

Din numeroasa distribuție, în general bine aleasă, s-au impus în special actorii care au știut să dea valoare cuvântului, printr-o rostire nuanțată și limpede, ca de pildă Raluca Zamfirescu (o Titania grațioasă, cuprinsă de stranie emoție), Corneliu Revent (un Theseu impunător, dar și ușor ridicol, ca un magnat ce intră în scenă cântând ca la operă), Dumitru Palade (Egeu, puternic în furia sa paternă),

Mihai Coadă (un Fundulea nostim, credibil în toate avaturile sale), Carmen Ciorcilă (Hypolita), Silvia Codreanu (un Puck japonez și zburlit, cam agresiv și arțagos, mic și iute în mișcări). Buni la capitolul mișcare, mai puțin buni la acela al rostirii, Delia Nartea (Hermia), Oxana Moravec (Helena), Dragoș Stemate (Lysander, cu o chitară pe care nu o folosește) și Ionuț Antonie (Demetrius) au creat un cvartet de tineri de azi, lucizi și pragmatici, prea puțin dispuși să se lase pradă visului.

■ **MARGARETA BĂRBUȚĂ**

SCHILLER LA TIMPUL PREZENT

INTRIGĂ ȘI IUBIRE de Friedrich Schiller. Traducerea: Mihai Isbășescu și Mariana Crainic ● **TEATRUL VALAH DIN GIURGIU** ● Data reprezentației: 21 februarie 1995 ● Regia: Emil Mandric ● Scenografia: arh. Monica Pascariu ● Ilustrația muzicală: George Marcu ● Distribuția: Mircea Crețu (Von Walter), Coșmin Crețu (Ferdinand), Livius Rus (Von Kalb), Mirela Nicolau (Lady Milford), Lucian Dolgan (Wurm), George Păunescu (Miller), Cătălina Murgea (Soția lui Miller), Violeta Crețu (Luise), Mădălina Stoian (Sophie), Remus Gane (Un camerist), Victor Birkle, Fănică Mircea (Guarzi).

Când un teatru din țară vine în turneu la București, înseamnă că el, teatrul, dorește o confruntare cu un public exigent, răsfățat de o ofertă artistică superioară cantitativ și, uneori, calitativ, și cu numeroșii critici aflați în capitală, oaspeți rari, deși mult doriți, în teatrele de pe teritoriul țării.

Aceasta pare să fi fost și motivația spectacolului cu **Intrigă și iubire**, prezentat de Teatrul Valah din Giurgiu, în sala Majestic a Teatrului Odeon, la 21 februarie 1995. Câțiva critici s-au aflat, desigur, în sală și unii dintre ei, foarte puțini, au și scris după aceea. Dar publicul? Aproape întreaga incintă era

